

fik sovet paa Sagen og klaret sig, hvilken Betydning det vilde have, om man ændrede denne Beslutning, er det sket. Jeg tror, at saavel det ærede 12te som det ærede 18de tingvalgte Medlem vilde tjene de Interesser, som de er sat til at varetage, bedst ved at medvirke til, at den sunde Fornuft ogsaa indenfor Arbejdernes Kreds maatte sejre i denne Sag. Det kan ikke nytte, at man stiller sig op og siger, at Betingelserne er umulige. Hvor kan man dog udtale sig paa den Maade? Der kræves, hvad Arbejdstiden angaar, hvis man vil vælge den for Arbejderne indtægtsmæssigt gunstigste Udformning, ikke mere, end hvad der præsteredes af Arbejderne i August 1915. Man vil da kunne have ganske den samme Indtægt, som man nu har. Hvad er det for en Umulighed, der her har fundet Udtryk? Jeg kan ikke skønne, at en saadan er til Stede, medmindre Forholdet er det, at det ærede 12te tingvalgte Medlem, sekunderet af det 18de tingvalgte Medlem, sætter Dogmet om 8 Timers Arbejdsdagen — ogsaa i en for visse Industrier saare præker Situation — over Hensynet til, at der kan tilvejebringes Arbejde, og de paagældende Arbejdere derigennem kan blive sat i Stand til at underholde sig selv i Stedet for at hæve Understøttelse gennem Kasserne og Arbejdsløshedsfonden. Der er endvidere, hvis det ønskes, aabnet fri Bane for, at man kan blive ved 8 Timers Arbejdsdagen og da faa en Indtægt, der under Hensyn til Pristallet har den samme Værdi, som Tilfældet var i 1915. Jeg synes, det var en meget løs Udtalelse, det ærede 12te tingvalgte Medlem fremsatte, naar han sagde, at det er en Betingelse, der er umulig. Derudover er der givet fri Bane for at *kombinere* begge de nævnte Muligheder, saaledes at man kan indrette sig med Hensyn til Arbejdstid, som man kan komme overens om, og dog faa en Indtægt, som ligger over den Forøgelse af Indtægten i Forhold til 1914, som Pristallet berettiger til.

Nu siger det ærede 18de tingvalgte Medlem, som jo bevarer lidt af de samme Vrangforestillinger, som den Regering havde, hvoraf han var Medlem indtil 1920: Her siger Arbejderne, at de vil ikke være med, og naar Arbejderne siger det, er det hele kun en Demonstration, saa betyder det ingenting, saa vil det overhovedet ikke faa nogen fremtidig Værdi. Det ærede Medlem udtaler: Saa maa Haabet opgives, og han tilføjer, at Ministeren bør ikke klamre sig til et Haab, han maa skaffe

Vished. Jeg spørger det ærede Medlem: Hvorledes vil han i denne Verden, hvor Ufornuften ikke saa sjældent prædikes, ikke mindst fra radikal og socialdemokratisk Side, kunne skaffe Vished for, at den sunde Fornuft vil sejre? Det er en Vished, som ikke kan skaffes. Men for Sandsynligheden deraf vil det ærede Medlem og det ærede 12te tingvalgte Medlem kunne give et betydningsfuldt Bidrag ved at indtage en anden Stilling end den, de har indtaget her i Dag.

Jeg ved ikke noget om, at de to Industriers Ledere har indtaget den Holdning at hævde, at denne Lovgivning ikke skulde faa Betydning i den kommende Tid for Cigar- og Skotøjsindustrien, og det ærede 12te tingvalgte Medlem kan være ganske sikker paa, at naar vi nærmer os Tidspunktet for de særlige Toldsatsers Bortfald, altsaa naar vi nærmer os den 1. Juli, vil det af de to Industriers Ledere blive hævdet, at det har stor Betydning, om man kunde blive ved indtil 1. November med de Toldsatser, som nu bliver gældende indtil 1. Juli, og med dem, der derefter følger. Og jeg nærer ikke Tvivl om, at man fra den Side vil bestræbe sig efter Evne for at finde en Form for de stillede Vilkaars Opfyldelse, saaledes at den øgede Plads for dansk Produktion paa dansk Marked, som denne Lovgivning søger at tilvejebringe, virkelig ogsaa kan skaffes.

Carl F. Madsen: Hvad disse Udtalelser om den sunde Fornuft angaar, tror jeg nok, at hvis jeg kunde komme til at se paa Sagen, som den højtærede Indenrigsminister ser paa den, vilde Ministeren betegne min Opfattelse som den sunde Fornuft, og Arbejdsgiverne og Arbejdsgiverforeningens Ledelse vilde sikkert ogsaa synes, at det var forfærdelig naturligt og sundt, at Formanden for de samvirkende Fagforbund saa saaledes paa det, for saa havde man jo netop givet Arbejdsgiverne det, Arbejdsgiverne vil have, nemlig den forlængede Arbejdstid. Men Arbejderne, de, der skal staa i Fabrikkerne, spændte til deres Maskiner, vilde sikkert betegne det som noget af det mest ufornuftige, C. F. Madsen var gaaet med til. Og jeg skal sige hvorfor. Naar der henvises til, at Arbejderne jo bare kan tage den Arbejdstid, de havde i 1914 — det er det hele, man forlanger —, vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han nogen Sinde har været paa en Skotøjsfabrik, om han nogen Sinde har prøvet paa, hvad det vil sige at staa paa